

[Oluf Pedersen.]

sit arbejde færdigt, så er vi klar til at tage valget, når tiden skulle være inde dertil.

Det andet krav, som jeg mener, man må sætte ind på, er frigørelsen af handelen, det gælder ikke alene liberaliseringen. Det er beklageligt, at regeringen, da den skulle liberalisere, valgte en liberalisering, hvor igennem man prøvede på ikke at gå de virksomheder for nær, som trængte til at få lidt konkurrence. Ellers har finansministeren klart givet udtryk for, at det var tiltrængt, og det er sørgeligt, at finansministeren netop prøvede på at undgå at komme til at liberalisere på de områder, hvor en sådan konkurrence var tiltrængt. I denne forbindelse må tolden naturligvis væk, i stedet for at den øges.

Jeg beklager også, at det ikke lykkedes at afskaffe den meningsløse rationering af kaffe og sukker. For kaffens vedkommende sagde den højtærede handelsminister, at det ville ske, og jeg troede, at når handelsministeren sagde sådan noget, så mente han det, og så ville det også ske, men endnu har man åbenbart givet tid. Det er, som om man indenfor regeringen ikke rigtig er klar over, at det er naturligt, at befolkningen selv råder over, hvad den vil bruge sine egne penge til. Jeg mener, at frit forbrug, fri produktion, fri handel og omsætning vil sikre den største produktion, og det er også vejen til at sikre de rigtige priser.

Det tredje punkt må være kravet om, at der skal være offentlig sparsommelighed. Jeg henviser her til ét område, hvortil jeg mener man i øjeblikket bruger mange penge, også flere penge end nødvendigt efter det, som kommer ud af det, og det er forsvaret. Hvis man vil gå til gennemførelse af en forsvarsordning på linie med det forslag, der er stillet af retsforbundet, ville det betyde ikke alene, at man sparede udgifter og materialer til kaserner, men også at man fik en rationalisering af uddannelsen, og at man fik beredskabsstyrken til at blive hjemme i produktionen. Jeg tror det økonomisk var en fordel, men jeg tror også, det var meget bedre for ungdommen, at den blev derhjemme, end at den skulle tages ind til disse 18 måneders tjenestetid. Jeg vil meget henstille til regeringen, at den prøver, om man ikke kan komme den vej frem.

Hvad iøvrigt angår sparsommelighed i den offentlige husholdning, tror jeg, at selvom man angriber det ærede medlem hr. Jensen-Broby så meget for hans stilling, er der een ting, man må give det ærede medlem ret i, og det er, at skal man gennemføre en offent-

lig sparsommelighed, må det først og fremmest være regeringens opgave at vise vejen. Jeg mener ikke, det er nemt for det enkelte medlem af rigsdagen at gøre det — rent bortset fra, at det ærede medlem hr. Jensen-Broby sommetider vandrer den stik modsatte vej, og det er selvfølgelig ikke så heldigt. Men rent principielt må det siges, at det må være ministeriet, der gør det. Det er ikke nemt for udenforstående at sige: Dér kan man spare! Derfor synes jeg godt man kunne lægge lidt pres på regeringen. Man snakker om, at den ikke får bevilget penge nok; men hvis man bevilger rigeligt med penge, tror jeg, den vil ødsle med dem. Jeg tror, det er nødvendigt at holde den nuværende finansminister meget strengt med hensyn til midler, så kunne det være, den højtærede finansminister kunne lære at være mere sparsommelig, end den højtærede finansminister er i øjeblikket. På det punkt synes jeg det kniber meget.

For mig at se er det ganske afgørende, at man flytter byrden fra forbrug og omsætning over på de indtægter og de formuer, der ikke skyldes eget arbejde.

Jeg pointerer dette så stærkt, fordi jeg tror, det er nødvendigt.

I forbindelse med den forligsgrøde, der nu har været over, må jeg sige, at de Marshalllån, der nu er til tredje behandling, er retsforbundet gået imod. Vi er gået imod, fordi vi er imod statskredit. Vi er også imod, at man giver billige lån, fordi vi ved, at den lave rente betales af skatteyderne, medens det naturlige er, at den virksomhed, der låner pengene, betaler renten selv, i stedet for at denne skal betales af uvedkommende. For lånenes vedkommende er staten efter den overenskomst, som findes mellem nationalbanken og den højtærede finansminister, forpligtet til at indskrænke pengemængden enten ved bunden opsparring eller ved køb af obligationer eller udstedelse af obligationer, svarende til, hvad der udbetales i Marshalllån.

Jeg vil gerne have, at det bliver slået fast, at Marshalllån ikke betyder lavere rente i anden forstand, end at uvedkommende — altså skatteyderne — kommer til at betale for den lave rente, visse virksomheder får, og at det ikke betyder øget kredit til erhvervslivet, men at der må ske en indskrænkning i den private kredit, svarende til den, staten giver ved disse statslån, hvis der skal holdes et pengevæsen, der ikke bryder sammen. Det er det krav, nationalbanken med rette har stillet. På dette område hersker der her i rigsdagen megen vildfarelse, og jeg ville sætte megen pris